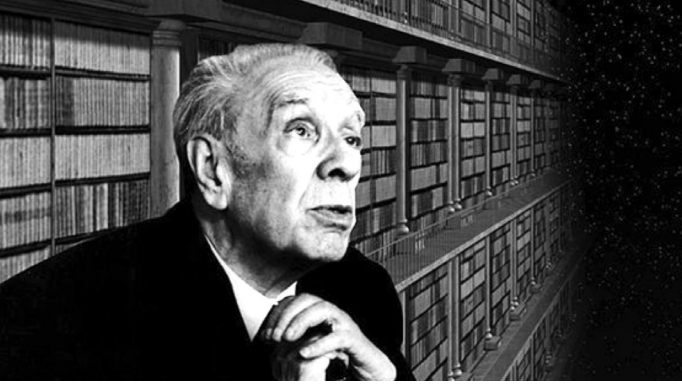


நரம்பு உளவியலும் பார்ஹேசும்

ச. விவீசெவீ



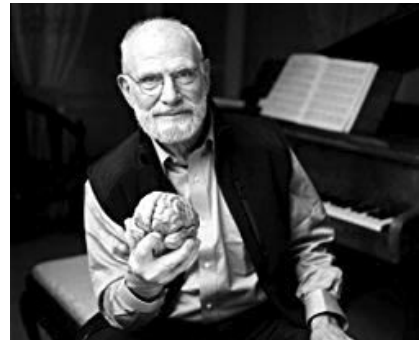
மூளையின் இடது அரைக்கோளத்தின் மேல்தான் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை உளவியலாளர் கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள். நரம்பியல், நரம்பு உளவியல் ஆகியவற்றின் வரலாறு முழுவதும் இடது கோளத்தைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியின் வரலாறாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. எனினும் மொழிப் பிறழ்வு, அறிதல் பிறழ்வு முதலான பல நரம்பு நோய்களின் புதிர்களுக்கு வலது அரைக்கோளம்தான் விடை தர முடியும் என்று காணப்பட்டது. வலது கோளம் மனிதன் உயிர் பிழைத்து வாழத் தேவையான மெய் நிலையை அடையாளம் கண்டு கொள்ளும் மிக முக்கிய ஆற்றல்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. வலது அரைக்கோளம் ஒரு கணினி போலச் செயல்படுகிறது; நிரல்களுக்கும் (Programmes) அமைப்பு நிலைகளுக்குமாக (schemata) அது வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஃபிராய்ட், உளவியல் பகுப்பாய்வை முன்னிறுத்தினாலும், அடையாளம் காணுதல், புலன்காட்சி ஆகியவற்றிலுள்ள பிறழ்வுகள் பற்றியும் சிந்தித்தார். மொழிப் பிறழ்வையும், அறிதல் பிறழ்வையும் புரிந்து கொள்ளப் புதியதொரு அறிவியல் தேவைப்பட்டது என்று அவர் நம்பினார். இரண்டாம்

உலகப் போரின்போது ரஷிய உளவியலாளர் லூரியாவும் மூளை, மதி பற்றிய புதிய அறிவியல் தொடர்பாகக் காரணமாக இருந்தார். அவரும் அவரது நண்பர்களும் அதற்கு நரம்பு உளவியல் (neuro psychology) என்று பெயரிட்டார்கள். இருப்பினும் அவர்களம்கூட மூளையின் இடது அரைக் கோளம் பற்றியே பெரிதும் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

மூளையின் வலது அரைக் கோளத்தில் ஏற்படும் நோய்க் குறிகளைக் கண்டுபிடிப்பது கடினமாக இருந்தது. அந்த நோயாளிகளால் தங்கள் பிரச்சனைகளையே அறிந்து கொள்ள முடியாது. இதனை உள்காட்சி இழப்பு (anosagnosia) என்று அழைத்தார்கள்.

வலப்பக்கக் கோளத்தில் ஏற்படும் சீர்குலைவுகள் பல வகையானவையாக இருக்கின்றன. இவற்றை வகைப்படுத்தவும் முடியும். ஆஸ்கர் சேக்ஸ் (Oscar Sacks) இரண்டு வகைகளை முதன்மைப்படுத்துகிறார். தனது *The Man who Mistook his Wife for a Hat* என்ற நூலில் பல நரம்பு நோயாளிகளின் நோய் விவரங்களை விவரிக்கிறார். அவை இழப்புகள் (Losses), மிகுதிகள் (Excesses) ஆகும். இழப்புகளில் பல வகைகள் உள்ளன. ஒரு நரம்பியல் நோயாளி பேச்சை இழக்கலாம். நினைவாற்றலை இழக்கலாம். நுண்ணுணர்வை இழக்கலாம்.



காட்சி நுண்ணுணர்வை இழந்த ஒரு நோயாளி (vision agnosia) கண் பார்வை நன்றாக இருந்தாலும் உருவங்களை, ஆட்களை அடையாளம் காணும் திறனை இழந்து விடுவார். ஒரு நோயாளி தனது மனைவியின் தலையைத் தொப்பியாக நினைத்து கையில் எடுக்கப் போன நோய் விவரக் குறிப்பை சேக்ஸ் விளக்குகிறார். அதேபோல நினைவாற்றலை இழத்தலும் இருக்கும். ஒரு நோயாளிக்கு இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நிகழ்ந்த அனைத்தும் நினைவில் இருந்தது. ஆனால் அந்த வினாடி நடப்பதை மறந்து விடுவார். இப்படிப்பட்ட நோய்கள் மூளையின் வலது அரைக் கோளில் ஏற்படும் சீர்குலைவுகளால் ஏற்படுபவை.

இழப்புகள் ஒருவகை நோய்க்குறிகள். மிகுதியாதல் இன்னொரு வகை. மிகுதியான உணர்ச்சிகள், வாழ்க்கை உச்சக்கட்டத்தில் இருப்பது போன்ற உணர்வு, ஆற்றல் அதிகமாகி விட்டது போன்ற ஓர் எண்ணம் ஏற்படும். எல்லாம் அபரிமிதமாக நடைபெறும். ஆலிவர் சேக்ஸ் 90 வயதான பெண் அதிகமான பாலுணர்வு கொள்ளும் கதையை விவரிக்கிறார். பதினேழு வயதில் அந்தப் பெண் விபச்சாரத் தொழிலில் இருந்தபோது சிஃபிலிஸ் நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். அது முழுவதும் குணமாக்கப்படாமல் அமுக்கப்பட்டதால் அது சிஃபிலிஸ் நரம்பு நோயாக இப்போது மாறி இப்படிப்பட்ட அபரிமிதமான உளக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது. இது பல காரணங்களால் ஏற்படலாம்: பக்கவாதம், மூளைக் கட்டிகள், மது போதை, நோய்த் தொற்று முதலியவை காரணங்களாக இருக்கலாம். சேக்ஸின் நோயாளியான தாம்சன் எப்போதும் நிலைகுலைந்தே காணப்படுகிறார். ஆனால் கற்பனை வளம் அதிகம்; புதுப் புதுக் கதையாகக் சொல்வார், கட்டுக் கதைகளாக அவர் கற்பனை உலகம் விரியும். அவருக்கு மனத்துக்கு உண்மையான உள்ளே தொடர்பு, அமைதியாக கதையாடல் தொடர்ச்சி இல்லாததால், இப்படி புனை கதைகளில் இறங்கிச் சமநிலையை உருவாக்கிக் கொள்கிறார். இந்தப் பாத்திரத்தைக் கொண்டே ஒருவர் நாவலை எழுதி விட்டார். ஆலிவர் சேக்ஸ் தாம்சனைப் பற்றி எழுதியபோது பார்கேசின் ஃபியூன்சைக் குறிப்பிட்டார். ஃபியூன்ஸ் இப்படிப்பட்ட ஒரு கதை சொல்லிதான். மித மிஞ்சிய நினைவுகள் ஃபியூன்சுக்கு.

லூரியாவின் Mnemonist என்ற நூல் ஷெரெஷ்பஸ்கி என்ற ஒருவருடைய நோய்க் குறிப்புகளையும் சொல்கிறது. அவர் மிகவும் அதிகமான கற்பனைத் திறனுள்ளவராதலால் நினைவுக் குறிகளை (mnemonics) உண்டாக்கிக் கொள்கிறார். (Mnemonics என்பதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு: ஒரு செய்யுளின் அடிகளை நினைவு வைத்துக்கொள்ள அதன் ஒவ்வொரு அடியின் முதல் எழுத்தையும் சேர்த்து ஒரு வார்த்தை அமைத்து அதை மனப்பாடம் செய்துகொள்வது) அவரைப் போலவே ஃபியூன்சும் இருக்கிறார். பார்ஹேஸ் அவரைப் போன்ற ஒருவரைச் சந்தித்து ஃபியூன்ஸ் பாத்திரத்தைப் படைத்தாரோ என்ற ஐயப்படும் அளவிற்கு இந்தக் கதை இருக்கிறது.

எப்படியிருப்பினும் நரம்பு உளவியல், நரம்பு நோயியல் கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி ஃபியூன்சை வாசிப்பது நம்முடைய புரிதலை ஆழப்படுத்தும். தாஸ்தாவஸ்கியும் வலிப்பு நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர். அவருக்கு அந்த நோய்க் குறிகள் தோன்றும்முன் வித்தியாசமான உணர்வுகளைப் பெறுவார் என்று ஆலிவர் சேக்ஸ் கூறுகிறார். தாஸ்தாவஸ்கின் The Idiot நாவலிலும் இளவரசன் முய்ஷ்கின் ஒரு வலிப்பு நோயாளி. அவனை நோய் தாக்கும் முன் மிக அதிகமாகப் பேசுவான், தாம்சனைப் போல.

இலக்கியங்களைப் புரிந்து கொள்ள உளவியலைப் பயன்படுத்துவது புதிதில்லை. ஹாம்லட்டை உளவியல் பகுப்பாய்வுக் கோட்பாட்டை பயன்படுத்திப் படிக்கலாம். ஹாம்லட்டில் ஈடிபஸ் காம்ப்ளக்ஸ் இருப்பது பற்றிப் பல ஆய்வுகள் வந்துள்ளன. விர்ஜினியா உல்ஃப், ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், லா. ச. ரா. நாவல்களின் நனவோடை உத்தியை உளவியல் வழியாக ஆராய்கிறார்கள். இங்கே பார்ஹேசின் ஃபியூன்ஸ் சிறுகதையை நரம்பு உளவியல் கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி ஆராய்தல் ஒரு நல்ல அனுபவம்.

கதை இங்கே:

ஃபியூன்ஸின் நினைவுகள்

எனக்கு அவரை நினைவிருக்கிறது (இந்த தெய்வீகமான வினைச் சொல்லைப் பயன்படுத்த எனக்கு உரிமை இல்லை; உலகில் ஒருவனுக்குத் தான் அந்த உரிமை

இருந்தது; அவனும் இறந்து விட்டான்). அவன் தனது கையில் ஒரு பேஷன் மலரை வைத்திருந்தான். அவன் அதைக் காலையில் மருள் ஒளியிலிருந்து மாலை வரையில் ஒரு வாழ்நாள் முழுவதும், வேறு யாரும் பார்க்காதது போலப் பார்த்தாலும், அவன் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அதிகம் உணர்ச்சியைக் காட்டாத, இந்தியருடையதைப் போன்ற, தொலைதூரத்தில் சிகரெட்டுக்குப் பின்னால் இருக்கும் முகத்துடன் அவனை எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. அவனுடைய கோணிய தோல் தைக்கும் கைகள் எனக்கு நினைவிருக்கின்றன (என்று நினைக்கிறேன்). உருகுவே நாட்டு இலச்சினை தாங்கிய ஒரு சதுரங்கக் காய் அந்தக் கைகளின் அருகில் இருந்தது நினைவிருக்கிறது. அவனது வீட்டு சன்னலில் ஏரி ஒன்றின் இயற்கைக் காட்சியைக் கொண்ட ஒரு மஞ்சள் திரை நினைவிருக்கிறது. எனக்கு அவனது குரல் நினைவிருக்கிறது, இன்று நாம் கேட்கும் இத்தாலிய மென்னொலிகள் இல்லாத மெதுவான, வெறுப்புக் காட்டும், புறநகர்ப் பகுதிகளில் நெடுங்காலம் வசிக்கிற ஒருவரின் மூக்கில் பேசும் குரல் எனக்குத் தெளிவாக நினைவிருக்கிறது. அவனை மூன்று முறைகளுக்கு மேல் நான் பார்த்ததில்லை. கடைசியில் பார்த்தது 1887இல். அவனைத் தெரிந்தவர்கள் அனைவரும் அவனைப் பற்றி எழுதுவது எனக்கு மன நிறைவு அளிக்கிறது. என்னுடைய சாட்சியம் மிகச் சிறியதாக, மிகவும் மோசமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் தொகுக்கும் நூலில் எந்தப் பக்கமுமே சாராத ஒன்று அது. நான் ஒரு அர்ஜன்டைனா நாட்டவன் என்று வெறுக்கத்தக்க நிலை, உருகுவே நாட்டவரைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் உருகுவேயின் கட்டாயமான நடைமுறை வடிவமான பாராட்டு மொழியைப் பயன்படுத்த என்னைத் தடுக்கிறது. அறிவுலக மேதை, நகரத்துக்காரன், பகட்டுக்காரன். ஃபியூன்ஸ் இந்தக் காயப்படுத்தும் வார்த்தைகளைப் பேசியதில்லை. ஆனால் இந்தத் துரதிர்ஷ்டங்களின் இந்தக் குறியீடுகளாக நான் அவனுக்கு இருந்தேன் என்பது எனக்கு உறுதி. பீட்ரோ வியண்ட்ரோ இபுசி, (உருகுவே நாட்டுக் கவிஞர், இசைக் கலைஞர்) சூப்பர் மேன்களுக்கு, ஃபியூன்ஸ் ஒரு முன்னோடி, 'சாமான்யர்களின் கிராமத்து ஜாரதுஸ்ட்ரா' (பாரசீக ஞானி, மதத்தை நிறுவியவர்) என்று

எழுதினார். இந்தக் குறிப்பை நான் எதிர்த்துப் பேசமாட்டேன். ஆனால் அவனும், சில குணமாக்கப்படமுடியாத குறைபாடுகளுடைய ஃப்ரே பென்டோசிலிருந்து (உருகுவேயிலுள்ள ஒரு நகரம்) வந்த ஒரு பையன் என்பதை மறந்து விடக் கூடாது.

ஃபியூன்ஸ் பற்றிய எனது முதல் நினைவு சிறப்பானது. 1884ஆம் ஆண்டு மார்ச் அல்லது பிப்ரவரியில் ஒரு பிற்பகலில் நான் அவனைப் பார்க்கிறேன். அந்த ஆண்டு கோடை காலத்தைக் கழிக்க என்னை ஃப்ரே பென்டோசுக்கு எனது தந்தை கூட்டிப் போயிருந்தார். என்னுடைய ஒன்று விட்ட சகோதரரான பெர்னார்டோ ஹெய்டோவோடு சான்ஃபிரான்சிஸ்கோ பண்ணையிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். குதிரையில் சவாரி செய்த போது பாடிக் கொண்டே போனோம். குதிரையில் போவது என்ற சூழல் மட்டுமே எங்களது மகிழ்ச்சியைத் தீர்மானிக்கவில்லை. வியர்வை கொட்டச் செய்த ஒரு நாளுக்குப் பிறகு, ஒரு பெரிய ஸ்லேட் நிறப் புயல் வானத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது தெற்குக் காற்றினால் அது தூண்டப்பட, மரங்கள் எல்லாம் தலைவிரித்து ஆடத் தொடங்கி விட்டன. அந்தப் பரந்த வெளியில் நாங்கள் போனபோது திடீரென்று மழை வரும் என்று பயந்தேன் (நம்பவும் செய்தேன்). புயலோடு ஒரு ஓட்டப் பந்தயம் தான். இரண்டு உயரமான செங்கல் நடைபாதைகளுக்கு இடையே கிடந்த பக்கத்துச் சந்தில் நுழைந்தோம். திடீரென்று இருள் சூழ்ந்து விட்டது. மேலே வேகமான இரகசியமான காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. நான் கண்களை உயர்த்திப் பார்த்தேன். குறுகிய, விட்டுவிட்டிருந்த பாதையில், சிறிய சிதைந்த சுவராக அதைக் கருதி ஒரு சிறுவன் ஓடிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அவனுடைய தொளதொளக் கால் சட்டையையும், கயிற்று அடிப்பாகம் கொண்ட காலணிகளையும் நான் நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். எங்கும் நிறைந்திருந்த புயல்மேகத்தின் பின்னணியில் தெரிந்த அவனுடைய கடுமையான முகத்தில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த சிகரெட் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. எதிர்பாராமல் பெர்னார்டோ, "மணி என்ன, ஐரீனியோ?" என்று கேட்டான். அவன் வானத்தைக்கூட அண்ணாந்து பார்க்காமல், நிற்காமலேயே, "எட்டு மணிக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன,

பெர்னார்டோ யுவான் ஃபிரான்சிஸ்கோ, ” என்று விடையளித்தான். அவன் குரல் கிரீச்சென்று கேலி செய்வது போலிருந்தது.

நான் இதை ஒன்றையும் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அழுத்தமாகச் சொல்லாதிருந்தால் நான் இப்போது சொன்ன உரையாடல் எனது கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்காது. அவன் உள்மூர் கர்வத்தாலும், மற்றவனுடைய விடை பற்றிக் கவலைப்படவில்லை என்று காட்ட வேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலும் தூண்டப்பட்டான் என்று நினைக்கிறேன்.

சந்தில்போன ஆள் ஐரீனியோ ஃபியூனஸ் என்றும், மக்களோடு தொடர்பைத் தவிர்ப்பது, கடிக்காரம் போன்று சரியான நேரத்தைத் தெரிந்திருப்பது போன்ற சில குறிப்பிட்ட தன்மைகளால் அவன் அறியப்பட்டிருந்தான் என்றும் சொன்னான். மேலும் மரியா கிளெமென்டினா ஃபியூன்ஸ் என்ற ஆடைகளுக்குப் பெட்டி போடும் பெண்ணின் மகன் என்றும், அவனுடைய தந்தை ஓகானர் (Pádraic Ó Conaire) என்ற பெயருடைய ஆங்கிலேயர், இறைச்சிக் கடையில் பணியாற்றும் மருத்துவர் என்று சிலரும், சால்டோ மாவட்டத்தைச் சார்ந்த குதிரை அடக்குபவர் அல்லது சாரணர்தான் அவனுடைய தந்தை என்று வேறு சிலரும் சொல்கிறார்கள் என்று அவன் கூறினான். லாரிஸல் வீட்டிலிருந்து முனையில் அவன் தன்னுடைய தாயுடன் வசித்து வந்தான்.

எண்பத்தைந்து எண்பத்தாறாம் ஆண்டுகளில் நாங்கள் மான்டிவீடியோவில் (உருகுவே நாட்டின் தலைநகர்) எங்களது கோடை காலத்தைக் கழித்தோம். எண்பத்தேழில் நான் ஃபிரே பென்டோசுக்குத் திரும்பினேன். நான் எனக்குத் தெரிந்தவர்களைப் பற்றியெல்லாம் கேட்டுவிட்டு ”கடிக்காரக்காரன்” ஃபியூன்சைப் பற்றிக் கடைசியில் கேட்டேன். சான்ஃபிரான்சிஸ்கோ ரேஞ்சில் சரியாகப் பழக்கப்படுத்தப்படாத குதிரையிலிருந்து அவன் தூக்கியெறியப் பட்டுவிட்டான் என்றும் இப்போது பக்கவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறான் என்றும் கூறினார்கள். என்னிடம் இந்தச் செய்தி உண்டாக்கிய மாய உணர்வை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். நான் அவனை ஒரு முறை தான் பார்த்திருந்தேன். நாங்கள்

சான் ஃபிரான்சிஸ்கோவிலிருந்து குதிரையில் வந்து கொண்டிருந்தோம். அவன் உயரமான இடத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்: என்னுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் பெர்னார்டோ சொன்ன இந்த உண்மை முன்னர் நடந்த நிகழ்வுகளால் ஆன ஒரு கனவின் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. அவன் தனது கட்டிலை விட்டு அசையவில்லை என்றும், அவனுடைய பார்வை பின்னாலிருந்த அத்தி மரம் அல்லது சிலந்தி வலையில் பதிந்திருக்கும் என்றும் எனது சகோதரன் சொன்னான். மாலை வேளைகளில் அவனைச் சன்னலருகில் கொண்டு வர அனுமதித்தான். அவனை வீழ்த்திய அடி அவனுக்கு நன்மை செய்தது போல அவன் நடந்துகொண்டான், அவன் தனது கர்வத்தை இன்னும் விடவில்லை. நான் இரண்டு முறை அவனை சன்னல் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் பார்த்தேன். இது அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் கைதி என்ற அவனது நிலையைக் கடுமையைக் காட்டிற்று. ஒரு நேரம் கண்களை மூடி அசையாமல் கிடந்தான், இன்னொரு நேரம், சான்டோனிக்கா செடியின் இனிமையான மணம் கொண்ட குச்சியைப் பற்றிய தியானத்தில் ஆழ்ந்து அசைவற்றுக் கிடந்தான்.

கொஞ்சம் தற்பெருமையோடேயே நான் அப்போதுதான் ஒழுங்கான முறையில் லத்தீன் மொழியைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய பெட்டியில் லோமான்ட் எழுதிய De Viris illustribus குயிசெராட்டின் Thesaurus



ஜலியல் சீசரின் Commentaries பிளினியின் Natural historia ஆகியவை இருக்கும். இது நான் லத்தீன் மொழி தெரிந்தவன் என்ற பெயரை அதிகமாக்கியது (இன்னும் அதிகமாக்குகிறது). ஒரு சிறிய நகரில் எல்லாமே எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிடும். ஊர்க்கோடியில் ஒரு வீட்டில் இருந்த ஐரீனியோவிற்கு இந்த வித்தியாசமான புத்தகங்கள் எனக்கு வந்தது பற்றித் தெரிவதற்கு அதிகம் நாட்களாகவில்லை. அவன் அலங்காரமாக எழுதிய கடிதம் ஒன்றை எனக்கு அனுப்பினான். அதில் 1884ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி ஏழாம் நாள் மிகச் சிறிதுநேரமே நிகழ்ந்த சந்திப்பை நினைவு கூர்ந்தான். என்னுடைய மாமா கிரிகோரியோ ஹெய்டோவின் பாராட்டுதற்குரிய தொண்டுகளைப் புகழ்ந்தான். அவர் அதே ஆண்டுதான் இறந்தார். “அவர் நமது இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடுஜியின்கோவின் வீரமிக்க போரில் பெரும் தொண்டாற்றினார்,” என்று புகழ்ந்து விட்டு, என்னிடமுள்ள நூல்களில் ஏதாவதொன்றை ஒரு அகராதியுடன் சேர்த்துக் கடனாக அனுப்புமாறு கேட்டுக் கொண்டான். ‘ஏனென்றால் மூல பாடத்தைப் படிக்கும் அளவிற்கு எனக்கு லத்தீன் மொழி தெரியாது,’ என்று எழுதியிருந்தான். நல்ல நிலையில் புத்தகங்களை விரைவில் திருப்பித் தந்து விடுவதாக உறுதியளித்தான். அவனுடைய கையெழுத்து குறை எதுவுமின்றி இருந்தது. அவனுடைய கையெழுத்துக் கலை ஆண்டிர பெல்லோவைப் பின்பற்றி இருந்தது வீக்குப் பதிலாக y , ரீக்குப் பதிலாக j. முதலில் இதை ஒரு ‘ஜோக்’ என்று நினைத்தேன். ஆனால் என்னுடைய ஒன்று விட்ட சகோதரர்கள் அப்படி இல்லையென்றும், இவை ஐரீனியோவின் தனிக் குணங்கள் என்றும் உறுதி கூறினார்கள். இலத்தீன் மொழியைக் கற்க ஒரு அகராதி மட்டும் போதும் என்று எண்ணியதற்கு ஆணவமா, அறியாமையா அல்லது முட்டாள்தனமா காரணம் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. அவனை முழுவதுமாகக் குழப்புவதற்காக குயிசெராட்டின் Gradus ad Parnassum நூலையும், பிளினியின் நூலையும் அனுப்பினேன்.

பிப்ரவரி பதினான்காம் நாள் போனஸ் அயர்சிலிருந்து எனக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. எனது தந்தையின் உடல்நிலை சரியில்லை என்பதால் நான் உடனே திரும்ப வேண்டும் என்று

தந்தி கூறியது. கடவுள் என்னை மன்னிப்பாராக. அவசரத் தந்தியொன்றைப் பெற்றவன் என்ற மரியாதை. செய்தியின் எதிர்மறை வாசகத்திற்கும், பயன்படுத்தப்பட்ட சொல்லுக்கு முள்ள முரண்பாட்டை ஒப்பிரே பென்டோஸ் மக்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை, எனக்கு எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பான்மை இருக்கிறது என்பதை வெளிக்காட்ட வேண்டும் என்ற விருப்பம் ஆகியவை உண்மையான துயரத்திலிருந்து என்னை விலகச் செய்தது. என்னுடைய பையில் எல்லாப் பொருட்களையும் எடுத்து வைத்தபோது, கிராட்சும், பிளினியின் முதல் பகுதியும் இல்லாததைக் கண்டுபிடித்தேன். ‘சாட்டர்ன்’ கப்பல் அடுத்த நாள் காலையில் புறப்பட்டது. அன்றிரவு இரவு உணவிற்குப் பிறகு ஒப்பியூனின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டேன். அன்றைய மாலைப் பொழுது பகலைப் போல அவ்வளவு அழுத்தத்தைத் தருவதாக இல்லை என்று கண்டு வியப்படைந்தேன்.

அது மரியாதை ஏற்படுத்தக் கூடிய சிறிய வீடு. ஒப்பியூனின் அம்மா கதவைத் திறந்தார்.

ஐரீனியோ பின் அறையில் இருப்பதாகச் சொன்னார். அவன் இருட்டில் இருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படக் கூடாது என்றும் சொன்னார். ஏனென்றால் அவன் சும்மா இருக்கும் நேரங்களில் மெழுகுத்திரி ஏற்றாமல் இருந்து பழக்கப்பட்டவன். நான் கல் பதித்த உள் முற்றத்தையும், சிறிய பாதையையும் தாண்டி இரண்டாவது முற்றத்தை அடைந்தேன். அங்கே திராட்சைக் கொடி வீடு இருந்தது. இருள் முழுமையாக இருந்தது போல எனக்குத் தோன்றிற்று. திடீரென்று ஐரீனியோவின் கேலியான் குரல் செய்யும் உச்ச சுதியில் கேட்டது. அவனுடைய குரல் லத்தீன் மொழியில் பேசிக்கொண்டிருந்தது. (இருளிலிருந்து வந்த) அவனது குரல் ஒரு பேச்சையோ, மன்றாட்டையோ, மந்திர வாசகத்தையோ சோகம் கலந்த மகிழ்ச்சியில் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. ரோமானிய சொற்கள் மண் முற்றத்தில் எதிரொலித்தன.



என்னுடைய அச்சத்தினால் அவை பொருள் காணப்பட முடியாதவையாக, முடிவுறாதவையாக எனக்குத் தோன்றின. பின்னர், அன்றைய இரவின் நீண்ட உரையாடலில், அவை *Naturalis historia*-வின் ஏழாவது நூலின் இருபத்து நான்காம் அதிகாரத்தின்; முதல் பத்தி என்று தெரிந்து கொண்டேன். அந்த அதிகாரத்தின் உட்பொருள் நினைவு (*memory*). கடைசிச் சொற்கள் *ut nihil no iisdem verbis redderetureauditum* (கேட்ட எதையுமே அதே சொற்களில் திரும்பச் சொல்ல முடியாது).

குரலை மாற்றாமலேயே ஐரினியோ உள்ளே வருமாறு அழைத்தான். அவன் கட்டிலில் இருந்தான்; புகை பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முகத்தைக் காலை வரையில் நான் பார்க்கவில்லை என்று எனக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய சிகரெட் விட்டு விட்டு ஒளிர்ந்ததை நான் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். அறை ஈர வாடை அடிப்பது போலத் தோன்றியது. நான் உட்கார்ந்தேன். தந்தியைப் பற்றியும் எனது தந்தையின் நோயைப் பற்றியும் சொன்னேன்.

நான் இப்போது எனது கதையின் மிகுந்த கஷ்டமான பகுதிக்கு வருகிறேன். இந்தக் கதைக்கு (வாசகருக்கு இப்போது அது தெரிவது நல்லது) அரை நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நடந்த ஓர் உரையாடலைத் தவிர வேறு கதைப் பின்னல் இல்லை. நான் அந்தச் சொற்களை இங்கே அப்படியே கொண்டு வர முடியாது. இப்போது அவை திரும்பப்பெற முடியாதவை. ஐரினியோ என்னிடம் சொன்ன பல விஷயங்களின் சுருக்கத்தை உண்மையுடன் கூறுகிறேன். அயற்கூற்று நடை தள்ளி இருப்பது போல, வலிமையற்று இருக்கிறது. என்னுடைய கதையாடலின் பயன்பாட்டை நான் தியாகம் செய்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும். அன்றிரவு என்னை ஆட்கொண்ட நான் தயங்கிய கால கட்டங்களை எனது வாசகர்கள் கற்பனை செய்ய வேண்டும்.

ஐரினியோ லத்தீனிலும் ஸ்பானிய மொழியிலும் *Naturalis historia* நூலில் பதிவு செய்யப்பட்ட வியத்தகு நினைவாற்றல் கொண்ட ஆட்களை வரிசையாகச் சொல்லத் தொடங்கினான். தன்னுடைய இராணுவங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு

வீரனையும் பெயர் சொல்லி அழைக்கக் கூடிய பெர்சிய மன்னன் சைரஸ், தனது பேரரசை இருபத்திரண்டு மொழிகளில் நிர்வகித்த மித்ரிடேட்ஸ் யூபேட்டர் (இப்போதைய துருக்கியின் ஒரு பகுதியாக இருந்த போன்டியஸ் நாட்டின் பேரரசன்) நினைவு யுக்தி அறிவியலைக் (*mnemonics*) கண்டுபிடித்த சீமோனிடஸ் (கிரேக்க அறிஞர் இடங்களை வைத்து விஷயங்களை நினைவு வைக்கும் யுக்தியைக் கண்டுபிடித்தவர்); ஒரு முறை கெட்டதைத் திருப்பிச் சொல்லும் கலையைப் பயன்படுத்திய மெட்ரோடோரஸ் (கிரேக்கத் தத்துவ ஞானி) ஆகியோருடைய பெயரைக் குறிப்பிட்டான். அப்படிப்பட்ட விபரங்கள் வியப்பூட்டுவனவாகக் கருதப்படுவது ஐரினியோவை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. மழை பெய்த அந்தப் பிற்பகலில் அவனை நீலசாம்பல் நிறக் குதிரை கீழே தள்ளி விடும் வரை எல்லா மனிதர்களையும்போலத்தான் இருந்ததாக அவன் சொன்னான்; கண் தெரியாமல், காது கேளாமல், குழப்பமான முளையுடன், அதிக மறதியுடன் இருந்தான். (அவன் மிகச் சரியாக நேரத்தைச் சொன்னது, ஆட்கள் பெயரை நினைவில் வைத்திருந்தது ஆகியவற்றைப் பற்றி அவனுக்கு நினைவுபடுத்த முயன்றேன். ஆனால் அவன் அதைக் கவனிக்கவில்லை). பத்தொன்பது ஆண்டுகள் அவன் கனவில் இருப்பது போல இருந்திருக்கிறான். அவன் பார்க்காமல் கண்டிருக்கிறான், கேட்காமல் கவனித் திருக்கிறான், எல்லாவற்றையும் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றையும் மறந்து விட்டான். அவன் கீழே விழுந்தபோது நினைவிழந்து விட்டான்; நினைவு வந்த போது நிகழ் காலம் என்பது வளமானதாகவும் கூர்மையானதாகவும் இருந்தது. அவனுடைய மிகுந்த தொலைவிலிருந்த, சாதாரண நினைவுகளும் அப்படியே இருந்தன. சிறிது காலம் கழித்துத்தான், தனக்குப் பக்கவாதம் என்று அறிந்து கொண்டான். இந்த உண்மை அவனுக்கு உற்சாகமளிக்கவில்லை. அவனால் அசைய முடியாமல் இருப்பது அவன் செலுத்த வேண்டிய மிகக் குறைந்த விலை என்று காரணம் சொன்னான் (என்று உணர்ந்தான்). இப்போது அவனுடைய புலனறிவும், அவனுடைய நினைவும் தவற முடியாதவை.

நாம் ஒரு வீச்சில் மேசையிலிருக்கும் மூன்று கண்ணாடிப் பாத்திரங்களைப் பார்க்க முடியும்;

ஃபியூன்ஸ் திராட்சைக் கொடியின் எல்லா இலைகளையும், காம்புகளையும், பழத்தையும் பார்க்க முடியும். 1882ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 30ஆம் நாள் காலையில் தெற்கு மேகக் கூட்டங்களின் வடிவங்கள் அவனுக்கு மனப்பாடமாகத் தெரியும். அவன் ஒரேயொருமுறை பார்த்திருந்த ஸ்பானியக் கட்டமைப்புள்ள புத்தகத்திலிருந்த பல புள்ளிகளுள்ள கோடுகளோடும், குயிபிராசோ புரட்சிக்கு (உருகுவேவில் 1886 இல் இங்கு புரட்சி நடந்தது) முந்திய இரவில் ரியோ நீக்ரோவில் (ஆறு) ஒரு துடுப்பால் எழுப்பப்படும் நுரையின் வெளிக் கோடுகளோடு அந்த வடிவங்களை அவன் நினைவில் ஒப்பிட்டுக் காட்ட முடியும். இந்தப் பழைய நினைவுகள் எளிமையானவை அல்ல. ஒவ்வொரு காட்சிப் படிவமும், தசையுணர்வு, வெப்ப உணர்வு முதலியவற்றோடு தொடர்புடையது. அவனுடைய கனவுகளையெல்லாம், பாதிக்கனவுகளையெல்லாம் அவனால் திரும்ப அமைக்க முடியும். இரண்டு மூன்று முறைகள் ஒரு நாள் முழுவதுமே திரும்ப அமைத்திருக்கிறான். அவன் தயங்கியதே இல்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் மீண்டும் அமைப்பதற்கு ஒரு முழு நாள் ஆயிற்று. “இவ்வலகம், ஒரு உலகமாக ஆனதிலிருந்து மனித இனம் முழுவதும் கொண்டிருந்த நினைவுகளை விட அதிகமாக நான் ஒருவனே கொண்டிருக்கிறேன்,” என்று என்னிடம் சொன்னான். மீண்டும், “என்னுடைய கனவுகள்; நீங்கள் விழித்திருக்கும் மணிகளைப் போன்றது,” என்றான். மீண்டும், விடியும் வேளையில்,” என்னுடைய நினைவு ஒரு குப்பை மேடு போல,” என்றான். கரும்பலகையில் வரையப்பட்ட வட்டம், செங்கோணம், ஒரு மிட்டாய் ஆகிய எல்லா வடிவங்களையும் நாம் உள்ளுணர்வில் முழுவதுமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஒரு மட்டக் குதிரையின் அலைபாயும் பிடரி மயிரில், குன்றின் மேலிருக்கும் கால்நடைக் கூட்டத்தில், மாறிக் கொண்டிருக்கும் தீயில் அதனுடைய எண்ணிக்கையற்ற சாம்பல்களில், இழவு வீட்டில் நீண்ட ஒப்பாரியில் இறந்து போனவனின் பல முகங்களில் ஐரினையோ இதையே செய்ய முடியும். அவன் வானத்தில் எத்தனை விண்மீன்களைப் பார்க்க முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியாது.

இவற்றை எனக்கு அவனே சொன்னான்;

அப்போதோ, பின்னாலோ நான் அவற்றைச் சந்தேகித்ததே இல்லை. அந்தக் காலங்களில் திரைப்படங்களோ, கிராம ஃபோன்களோ இல்லை; எனினும் யாரும் ஃபியூன்சை வைத்து சோதனை எதுவும் செய்யவில்லை என்பது வினோதமாகவும் நம்ப முடியாததாகவும் இருக்கிறது. உண்மை என்னவென்றால் தாமதப் படுத்தக் கூடியவற்றை யெல்லாம் தாமதப்படுத்தி நாம் நமது வாழ்க்கையை நடத்துகிறோம். ஒருவேளை நாம் எல்லோரும் இறப்பில்லாதவர்கள் என்றும், இப்போதோ எப்போதோ எல்லா மனிதர்களும், எல்லாவற்றையும் செய்வார்கள் தெரிந்திருப்பார்கள் என்றும் நாம் அனைவரும் நமக்குள்ளேயே தெரிந்து வைத்திருக்கிறோம் போலும்.

இருளிலிருந்து ஃபியூன்சின் குரல் என்னிடம் பேசிக் கொண்டே இருந்தது.

1886ஆம் ஆண்டு எண்ணிக்கை இருவதில் புதுமை அமைப்பு முறையைக் கண்டுபிடித்திருப்பதாகவும், சில நாட்களிலேயே அவன் இருபத்து நான்காயிரம் எண்ணிக்கையைத் தாண்டி விட்டதாகவும் என்னிடம் சொன்னான். அவன் அதை எழுதி வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால் அவன் ஒருமுறை சிந்தித்தது எதையும் அவன் இழக்க மாட்டான் மறக்கமாட்டான். உருகுவே வரலாற்றில் முப்பத்து மூன்று கவுசோக்கள் என்ற புரட்சிப் படையைக் குறிக்க, ஒரு சொல், ஒரு அடையாளத்திற்குப் பதிலாக இரண்டு அடையாளங்களும், இரண்டு சொற்களும் தேவைப்படுகின்றன என்பது அவனிடம் பிரச்சனையை ஏற்படுத்தியது. இது அவனுடைய முதல் தூண்டுதலாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இந்த அபத்தமான கோட்பாட்டை மற்ற எண்களுக்கும் பயன்படுத்தினான். எடுத்துக்காட்டாக, ஏழாயிரத்துப் பதின்மூன்றை மேக்சிமோ பெரஸ் (ஃபிலிப்பைன்ஸ் நாட்டவர்) என்றும் ஏழாயிரத்துப் பதினான்கின் இடத்தில் தெ ரெயில்ரோட் என்றும் குறிப்பிடுவான். மற்ற எண்கள் *Louis Melian Lafinur, Olimar, sulphur, the reins, the whale, the gas, the caldron, Napoleon, Agustin de Vedia* (இவற்றில் வரலாற்றில் இடம்பெற்ற ஆட்களுடன் மற்ற சொற்களும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன) ஐதூறுக்குப் பதிலாக

ஒன்பது என்பான். ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஓர் அடையாளம், ஒரு குறியீடு இருக்கும். இந்த வரிசையில் கடைசியானவை மிகுந்த குழப்பமானவை.

ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாத இந்த உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு எண்கள் அமைப்பிற்கு முற்றிலும் மாறானது என்று விளக்க முயன்றேன். 365 என்று சொல்வது மூன்று நூறுகள், ஆறு பத்துகள், ஐந்து ஒன்றுகள் என்று சொன்னேன். இந்தப் பகுப்பாய்வு 'எண்களான' *The Negro Timoteo* அல்லது *meat blanket* (காதலித்தவரை உணர்ச்சி சதை ஆசைகளில் மூடிவிடும் ஆற்றல்) இல் காணப்படமாட்டா. ஃபியூன்ஸ் எண்ணைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை அல்லது புரிந்து கொள்ள மறுத்து விட்டான்.

ஒவ்வொரு தனிப் பொருளும், ஒவ்வொரு கல்லும், ஒவ்வொரு பறவையும், ஒவ்வொரு கிளையும் அதற்கென்று தனிப் பெயரைக் கொண்டிருக்கும் சாத்தியமில்லாத ஒரு மொழியை பதினேழாம் நூற்றாண்டில் லோக் (ஜான் லோக் ஆங்கிலத் தத்துவ ஞானி) முன் வைத்தார். (அதை விட்டுவிடவும் செய்தார்). ஃபியூன்ஸ் ஒருமுறை இதுபோன்ற ஒரு மொழியை முன்னிறுத்தினான். ஆனால் அது அவனுக்கு மிகவும் பொதுவானதாகவும், தெளிவற்றதாகவும் தோன்றியதால் அதனை விட்டு விட்டான். ஃபியூன்ஸ் ஒவ்வொரு காட்டின் ஒவ்வொரு மரத்தின் ஒவ்வொரு இலையை மட்டும் நினைவில் வைக்கவில்லை; அதனை எப்போது பார்த்தோம் அல்லது கற்பனை செய்தோம் என்பதைக்கூட நினைவில் வைத்திருந்தான். அவனுடைய கடந்த நாட்கள் ஒவ்வொன்றையும் எழுபத்தைந்தாயிரம் நினைவுகளாகச் சுருக்கத் தீர்மானித்தான். அவை குறியீடுகளால் வரையறுக்கப்படும். ஆனால் அவன் அதைச் செய்யாமல் இருக்க இரண்டு விஷயங்கள் தடை செய்தன: ஒன்று இந்த வேலை ஓயாத ஒன்று என்பதை அவன் அறிந்திருந்தது. இன்னொன்று இது பயனற்றது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தது. அவன் சாவதற்குள் அவனுடைய குழந்தைப் பருவத்து நினைவுகளைக் கூட வகைப்படுத்த முடிந்திருக்காது என்று நினைத்தான்.

நான் குறிப்பிட்டிருந்த இரண்டு திட்டங்கள் (எண்களின் இயற்கையான வரிசைக்கு

முடிவில்லாச் சொற்கள், அவனுடைய நினைவிலிருந்த படிமங்களுக்கான பயனற்ற மன வரிசை) முட்டாள்தனமானவை. எனினும் அவை ஒரு குறிப்பிட்ட மதிக்கக்கூடிய ஒரு கம்பீரத்தைக் காட்டுகின்றன. ஃபியூன்சின் மிக உயரமான உலகில் தன்மையைப் பற்றி மேலோட்டமாகப் பார்வையிடவோ, யூகிக்கவோ நம்மை அவை அனுமதிக்கின்றன. அவன் பொதுவான, பிளேட்டோவினுடையது போன்ற கருத்துக்களைக் கொள்வதற்கு ஏறத்தாழ இயலாதவன் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. நாய் என்ற பொதுவான குறியீடு வெவ்வேறு அளவு வடிவமுள்ள ஒரே மாதிரியாக இல்லாத பல தனியாட்களைச் சுட்டுகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்வது அவனுக்குக் கடினமாக இருந்தது. (பக்கவாட்டிலிருந்து பார்க்கும்போது) மூன்று பதினான்காக இருக்கும் நாய் (முன்னாலிருந்து பார்க்கும்போது) மூன்று பதினைந்தாக இருக்கும். நாயும் அதே பெயரைக் கொண்டிருப்பது அவனைத் தொந்தரவு செய்தது. கண்ணாடியில் அவன் பார்க்கும் அவனுடைய முகமும், அவனுடைய கைகளுமே அவன் பார்க்கும் ஒவ்வொரு முறையும் அவனை வியப்படையச் செய்கின்றன. வில்லிப்புட் பேரரசன் (கல்லிவர்ஸ் டிராவல்ஸ் கதையில் வருபவன்) நிமிடமுள் நகர்வதைக் காண முடிந்தது என்று ஸ்வீஃப்ட் சொல்கிறார், ஊழல், அழிவு, களைப்பு ஆகியவை அமைதியாக முன்னேறுவதை ஃபியூன்ஸ் தொடர்ந்து காண முடிகிறது. சாவின், ஈர நாம்பலின் முன்னேற்றத்தை அவன் காண முடிந்தது. பல வடிவமுள்ள, அக்கணமே இருக்கின்ற, தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அளவுக்குத் துல்லியமான உலகைப் பார்க்கும் தனியான, தெளிவான பார்வையாளன் அவன்தான். பாபிலோன், லண்டன், நியூயார்க் ஆகியவை அவற்றின் கொடூரமான கம்பீரத்தால் மனிதரின் கற்பனைகளை ஆட்கொண்டு விட்டன. தனது தென்னமெரிக்க புறநகரில், இரவும் பகலும் பரிதாபகரமான ஐரினியோவின் மேல் சளைக்காமல் ஒன்று சேரும் உண்மையின் வெப்பத்தையும், அழுத்தத்தையும், வேறு யாரும் குறிப்பாக மக்கள் நிறைந்த மேல் மாடிகளிலோ அவசரத் தெருக்களிலோ வசிப்பவர்கள் யாரும் உணர்ந்ததில்லை. அவனுக்குத் தூங்குவது கடினமாக இருந்தது. தூங்குவது என்பதை உலகிலிருந்து மனத்தைத் திருப்பிக்

கொள்வது; கட்டிலில் மல்லாக்கப் படுத்திருந்த ஃபியூன்ஸ் தன்னைச் சுற்றியிருந்த துல்லியமாக வரையறை கொண்ட வீடுகளின் ஒவ்வொரு பொந்தையும், வளைவையும் கற்பனை செய்ய முடிந்தது. (அவனுடைய நினைவுகளில் முக்கியமில்லாதவை கூட உடல் இன்பம் அல்லது உடல் துன்பத்தை நாம் உணர்வதை விடத் துல்லியமாகவும், தெளிவாகவும் இருந்தன என்பதை நான் திரும்பச் சொல்கிறேன்). கிழக்குப் பக்கம், இன்னும் வீட்டு மனைகளாகப் பிரிக்காத பகுதியில், ஃபியூன்சுக்குத் தெரியாத புதிய வீடுகள் இருந்தன. அவன் அவற்றை ஒரே மாதிரியான இருளினால் ஆன கறுப்பான ஒன்றாகக் கற்பனை செய்தான். தூங்குவதற்கு அவன் அந்தப் பக்கம் நோக்கி முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வான். ஆற்றின் அடியில் ஆற்று நீரோட்டத்தால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு அழிக்கப்படுவதாகவும் அவன் கற்பனை செய்தான்.

அவன் எந்தச் சிரமமின்றி ஆங்கிலம், ஃபிரெஞ்ச், போர்ச்சுகீஸ், லத்தீன் மொழிகளைக் கற்றுக்கொண்டான். எனினும் அவனிடம் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லை என்று சந்தேகப் படுகிறேன். சிந்திப்பது என்பது வேறுபாடுகளை மறப்பது, பொதுமைப்படுத்துவது, சாரத்தைக் காண்பது. ஃபியூன்சிஸ் உலகில், விபரங்கள் மட்டுமே, முன்னால் மிக அருகில் நின்றன.

மண் முற்றத்தில் காலைக் கதிரவனின் தயங்கிய ஒளி நுழைந்தது.

அப்போது இரவெல்லாம் பேசிய குரலுக்குச் சொந்தமான முகத்தைப் பார்த்தேன். ஐரினியோவுக்கு பத்தொன்பது வயது. அவன் 1868ஆம் ஆண்டு பிறந்தான். அவன் தாமிரம் போன்று ஒரு நினைவுச் சின்னமாக, எகிப்தை விடப் பழமையானவனாக, முன்னறிவிப்பு களுக்கும், பிரமிப்புகளுக்கும் மூத்தவனாக எனக்குத் தோன்றினான். என்னுடைய வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் (என்னுடைய அசைவுகள் ஒவ்வொன்றும்) அவனுடைய சமரசமற்ற நினைவில் தொடரும் என்று நினைத்தேன். பயனற்ற சைகைகளை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே போவதன் அச்சத்தில் நான் மரத்துப் போனேன்.

ஐரினியா: ஃபியூன்ஸ், நுரையீரல் நோயினால் 1899ஆம் ஆண்டு இறந்தான்.

* * *

ஃபியூன்சின் மூளைச்சிதைவு அவனுக்கு அதீதமான நினைவாற்றலைத் தந்திருக்கிறது. இது ஆலிவர் சேக்ஸ் மிகுதி (Excess) வகையைச் சேர்ந்தது. ஃபியூன்சுக்கு நினைவாற்றல் விபத்துக்கு முன்னால் இருந்ததைவிட இப்போது அதிகமாகிறது; கற்பனை வளமும் கூடுகிறது. விபரங்களைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் பொதுமைப்படுத்த (generalization) இயலவில்லை. திராட்சைக் கொடிகளின் இலைகள் காம்புகளைக்கூட அவனால் சரியாகச் சொல்ல முடியும். ரியோ கறுப்பர் ஆற்றில் துடுப்பு கிளப்பும் நுரையின் ஓரத்தில் இருக்கும் கோடுகளையும் நினைவில் வைத்திருந்தான். அவனுடைய காட்சிப் படிவமும் தசை உணர்வு, வெப்ப உணர்வு முதலியவற்றோடு தொடர்புடையது என்று பார்ஹேஸ் விவரிப்பது ஒரு நரம்பு உளவியலாளரின் விவரிப்பு போலவே இருக்கிறது. அவனுக்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லையென்று கதைசொல்லி முடிவு கட்டுகிறார். சேக்ஸின் நோயாளி தாம்சன் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார். சேக்ஸும் இரவுமுழுவதும் பேசுகிறான். தாம்சன் இட்டுக்கட்டிப் பழங்கதை பேசினால் இவன் புதிய கணக்கிடும் முறையைக் காணமுயல்கிறான்.

ரோடெரிகோ க்விரோகா என்ற உயிர்ப்பொறியல் துறையில் வல்லுநர், "ஃபியூன்ஸ் கதையில் பார்ஹேஸ் நரம்பு அறிவியல் வளர்வதற்கு முன்னரே நினைவுத்திறன்களின் சீர்குலைவுகளால் ஏற்படும் சிக்கல்களைத் துல்லியமாக விளக்கியிருக்கிறார்," என்று குறிப்பிடுகிறார். புது நினைவுகள் உண்டாவதற்கு மூளையிலுள்ள ஹிப்போகேம்பஸ் என்ற பகுதி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. அவற்றிலுள்ள நியூரான்கள் புலன் காட்சியையும் நினைவையும் தொடர்புபடுத்துகின்றன. அவை இல்லாதபோது பொதுமைப்படுத்தும் அல்லது சாரத்தை எடுக்கும் ஆற்றல் குறைந்துபோகிறது. அதுதான் ஃபியூன்ஸ் விஷயத்தில் நடந்தது என்று ரோடெரிகோ சொல்கிறார்.

இவ்வாறு பார்ஹேசின் சிறுகதையை உளவியல், குறிப்பாக நரம்பு உளவியல் அடிப்படையில் ஆராய்வது, ஃபியூன்சையும் பார்ஹேசையும் புரிந்துகொள்ள உதவும்.

e-mail : vincentsoundaram@gmail.com